

værelse igen skinnede saa hyggeligt ind? Havde han ikke endnu tyve Tusinde i Banken og en mindst lige saa stor Sum staaende paa Staffeliene derinde? Og saa ventede der ham ovenikøbet om faa Timer en fortryllende Hyrdetime med en temperamentsfuld Juvelerfrue, hvis Portræt han for Tiden malede. — Hvad var der da at hænge med Næbet for? . . .

Han tændte sig en Cigaret og tog Avisen, der laa uoplukket ved Siden af Kaffebakken.

Lidt efter kom hans Husholderske ind med den Besked, at der stod en Mand derude, som bad om Lov til at tale med ham et lille Øjeblik.

»Hvad vil han?«

»Gud veed, om han ikke vil bede om noget. Saadan ser han da ud.«

»Sig mig det lige ud, Frøken Svendsen . . . er det nogen af min Familje?«

»Nej, jeg har da ikke set ham før. Jeg synes, han sagde, han hed Vang.«

»Vang? . . . Cajus Vang?«

»Ja, saadan var det. Han sagde, at han var en af Herrens gamle Bekendtere.«

»Naa, det passer nu ikke! . . . Sig ham, at jeg kan ikke modtage nogen. Jeg venter Model.«

»Det har jeg sagt ham. Men han vil ikke gaa.«

»Ser han meget fattig ud?«